

καὶ διακόπτουν κουμπούριαις
τῶν λόγων του το γῆμα.

Αὐτός δὲν κάνει τὸν Δανιή,
μὰ κρέχει νύκτα μέρα,
καὶ κἀπὲ λόγος του βρογιτή
κ' ἀδιάνοχη φοβέρα.

Τοῦσφι βέλη σκαπτικὰ
ἔσιος ἀνιπάλους μύρια,
κ' ἄμειλικτος εἰς εἰδικὰ
τοῦς στέλλει Δικαστήρια.

Ἄς ἔξη δόξαν ὁ ποιμὴν
κ' ὁ τιμωρὸς τοσπάνης...
νέος ἐπέφανεν ἡμῖν
ὡς εἶδος Ντιληγγάννης.

Ὁδὸ μὴν δὲν ἱεραβίασε κ' ὁ Μήτορος σοβαρὰ
τὴν χάσκουσαν Ἑλλάδα
δὲν μυγδαλαῖς ἐρύταρε κ' αὐτὸς καμμηρὰ φορὰ
μὲς στήν' Ἀμαλιάδα.

Πῆγε μέσα στήν' Ἡλιαίῃ
κ' εἶπε σήματα σπουδαῖα,
ἤγηε καὶ στήν' Θεσσαλία
κ' ἔπεισε βροχὴν γαυθαία.

Μὰ σ' αὐτὸ λόγου του τὴν εὐμνὴν ἔχασσε σὰν Ἰσηρὸς
εἰς τῆς Κορώνης ἦτο σανιδόφρατος φρουρὸς,
καὶ τὴν σκοφάρα ξαναβάζει, πρόγονοι μου σκευρωποί,
κ' ἔδω λόγα τοῦ ξεφεύγουν, ποῦ δὲν θέλει νὰ τὰ πῆ.

Ἐκανε παντοῦ φιοῦθρα
κ' ἀεπιροφρόσσωπος ἱβγῆμε,
μὰ στήν Πάτρα κἀπὲ σκούρα
μὲ τοῦς Ρουφικὸς τὰ βρήμε.
Πλὴν καὶ τούτους ἀνηθίκους
τοῦς ἀνόμασε πιθῆκους.

Πῶς τοῦς θωρεῖτε, πρόγονοι, τοῦς νέους Μουσῶεις;
Κορὸ ὄναρος, Δελβάρου, φρονῶετ' εἰς καί οἰς;
Πῶς τὴν θωρεῖτε, πρόγονοι, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα,
ὅπου μὲ σκίεφρον εἰσὸν
σφίγγει τῆς δόξης τὸν κορμὸν
ὡσὰν περικοιλιάδα;

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι, παχοὶ καὶ φουκαράδες,
ὅπου δὲν ἔξορα ἔβουλα νὰ κάτετε παρῶδες;
Καὶ πῶς τὰκούθια, μαχηταί,
τὰ νέα νικητήρια,
ποῦ δὲν ἐπαίλατε ποτὲ
μὲς σ' αὐτὰ χρηματιστήρια;

Μὰ σήμερα χωρὶς λεπτό
δὲν γίνονται τὰ κλέη,
καὶ μήτε πρόγονο σελτὸ
κατένας δὲν σὲ λέει.

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι, μὲ στόμα κεχρῆνός;
πάψετε νὰ μὰς βλέπατε,
καὶ νὰ σὰς βλέπη γ' ἔρπεται
κάθε σημερινός.

Ὡς δὲν ἀνάξια τιμῆς
καὶ θανασμοῦ σὰς κλαίμε,

καλπροσυχάζομε κ' ἔμειε
προγόνους νὰ σὰς λέμε.

Πῶς μὰς θωρεῖτε, πρόγονοι;... μὲ σὰς καιρὸ δὲν χάνομε,
κ' ἄλλους ἀξιους τοῦ λοιποῦ προπάτορας θὰ κάνομε,
ποῦ μὲ τοῦς νῦν ἀγωνιστὰς
ἢ ὁράεις τῶν συνάδει,
κοντολογίης χρηματιστὰς
σὰν τὸν Σεφεριδῆ.

**Ἡσαραμονὴ τῶν ἐκλογῶν
καὶ Ἡσανελλήτιος ἀγῶν.**

II. — Ἐκλογαῖς, γιορτὴ τῆς Δαύρας,
Δάξαρου ἀναστῆμένος,
μπαῖ μὲ τὸν δὲ παλῶβρα,
μποῖμ αὐτὸς ὁ μεθυσμένος.

Ἐκλογαῖς, δοξολογία,
τρῆλλα πατριωτισμοῦ,
καὶ κατάλοιπος κ' ἀργία
κάθε τόμου κ' ἰθεσοῦ.

Μπαῖμ ἰδῶ καὶ μποῖμ εἰμὶ,
τῶν Βαγῶν Κυριακῆ.
Σὲ κεντῶ κ' ἐγὼ σφριγῶν,
ὁ πατριεῖ τῶν ἐκλογῶν.

Μιρὸς σὲ κάλπαις πῆς ὀρομαῖα
μὲ τῆς Δαύρας τὴν σημαῖα,
καὶ μ' εἰκείνην ἐκλογεῖς
κουμπούραδες ἐκλογεῖς.

Καὶ σ' αὐτὸν Στάδιον κεντῶν ὁ Πανελλήτιον ἀγῶνα
κ' ἔρχεται κ' ὁ Κουτουλικῆς μὲ ἀπὸ τὸν Μαρσῶβωνα,
καὶ σὲ πότνια, γελῆς
καὶ μὲ τὰστρα κουτουλιεῖς.

Ἐκλογαῖς, εἰληγαῖς, κορδόθρα, παντοῦ πόλεμος φρικτός,
φθῶγει τὰώρα κ' ὁ νυμφίος ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτός,
καὶ μακάριος ὁ δουλός, δὲν ἐθῆσκει γεηγοροῦντια,
πλὴν ἂν ἀξίως ἐν εὐρη βλακωδῶς ἀεγοποροῦντια.

Φ. — Στὸν σελτὸ τὸν Πατριάρχη σ' ἔξορκίζω καὶ στὸν Ρῆμ
δῶσε καὶ σ' αὐτὸν κ' εἰκείνον, Περικίτε μου κολλήγα.
Καὶ σ' τὴν περιεφραλαῖα σ' ἔξορκίζω τὴν παιρὰ
τοῦ ποτὲ Ἐκλοκοτρῶνθη
ψῆφους καὶ τὴν Ἐλρὰ,
ψῆφους καὶ τὸ Κορδῶν.

Ἄλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσης,
τὸν Πεσμαζόγλου σοῦ ζῆτῶ νὰ τὸν χρυσοσηπρίσης.
Αὐτός, βρε Περικίτε μου, δὲν κάνει τὸν Μεσοῖα,
μήτε προβάλλει τῆς Ἀρχῆς εἰπίδες Νυμφίος...
τὸν Πεσμαζόγλου ψῆφους, σοῦ λέω δημοσίε,
τὸν Πεσμαζόγλου ψῆφους, σοῦ λέω καὶ κρυφίως.
Μὰ καὶ τὸν Δοῦμα ψῆφους καὶ τὸν Σκουεὶ μὲ ζῆλο
κ' ὅσους γνωστοὺς ἀράδεσσα σ' αὐτὸ περασμένο φύλλο.

II. — Τοῦς προπάτορας θ' ἀφήσω
καὶ θὰ πᾶν νὰ ψηφίσω,
μὰ πρὶν πᾶν μ' ἔμπερὸς σ' τῆς κάλπαις μὲ μαχαῖρη καὶ κουμποῦρη
νὰ καμπῶσαι, σκευλομοῦρη.